

LA ESQUELLA

DE LA TORRATXA

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 3 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18

BANYS.

Després del menjar y 'l dormir, no hi ha res tant convenient pèl cos com banyarse.

Moros y cristians, antics y moderns, pobres y rics, bestias y personas, tothom se banya, s' ha banyat y 's banyarà, mentres al món hi hagi aygua.

Jo comparo 'l mar ó las banyeras ab los confesionaris: aquí 's renta l' ànima; allí 's renta 'l cos: aquí 's treuen los pecats de la conciencia; allí 's treuen los mals humors de la carn.

Y hasta m' hi jugaria qualsevol cosa que hi ha més gent devota del mar que dels confesionaris, porque jo hi vist moltes vegades empentas á la porta de la *Deliciosa*, y no n' hi vist may al devant d' aquells armariets que se veixen per confessar.

Pero... no 'ns apartem del assumpto: hem comensat parlant de banys y al últim potser acabariam... á tiros.

Los modos y maneras de banyarse y 'ls graus de comodi at que 's poden trobar en lo bany son infinits.

Desde la ignocenta cadarnera que 's banya en una xicra ó en l' abeurador de la gabia, hasta la arrogant senyorassa que 's remulla 'l cos en picas de marmol plenas d' aygua de Colonia, hi ha una varietat inmensa de procediments que la gent ha adoptat segons los medis, edats, educació y gustos de cadascú.

Lo pagés se banya al riu, lo treballador al mar, lo industrial acomodat se 'n va á Caldetas, lo frabricant opulent á Biarritz...

Los que poden y volen gastar demanan un quarto de preferencia al Astillero ó als Orientals; los que no volen gastar tant, s' accontenta ab un quartet del Neptuno ó de la Pompeya; los més modestos van á ralet entre las massas democráticas; y 'ls qu' están á l' últim pregunta ó que no s' entenen de barracas ni cabórias, se 'n van á la platja á nadar y á guardar la roba, recordant que Adan y Eva eran personas molt decentas y may se havian gastat un xavo en tapa-rabos ni casas de banys.

Seria una cosa verdaderament curiosa poguer anar per sobre las barracas de la mar vella, y alsar una per una tolas las fustas que cubreixen los quartos particulars y las salas generals; per supuesto, de las donas.

Y no per res de mal, sinó per poguerns convece palpablement de las mil traficas que 'l bello sexo fa ab la seva persona, y teni lo gust d' escoltar las conversas que allí solen trabarse.

¡Quantas ilusions per terra! ¡Quants entusiasmes ayualits! ¡Quantas bellas desacreditadas!

Aquí caras de color de rosa que s' han tornat grogas; allí cabelleras magnificas penjadas en un clau de la

paret; allí pilas de polissons, y costats postissos; més enllà cotillas ab mollas y faixas apretadoras...

Jo 'm represento l' espectacle que allí 's deuria veure, pensant en l' aspecte que presenta l' escenari d' un teatro, quan cau lo teló després d' haverse representat una comedia de màgia.

¡Y las conversacions!

¿Volen sentirne una?

Pues escoltin.

La escena representa un quartet hont s' acaban de despullar dugas ó tres noyas casadoras, ab la seva corresponent mamá.

Una de las minyonas ja está *vestida*, ab traje de bany.

Las altres estan *vestidas* ab trajes de Venus.

La mamá:—Vaja, ¿qué feu vosaltres paradas? Miréu, aquesta ja está.

—Oh! Aquesta, aquesta... ¡Com que l' hi convé anar aviat al aygua.

La que está *vestida* 's torna roja.

La mamá, sorpresa:—¿Y aixó? ¿perque?

—Perque l' Alfredo es aquí al costat y s' han de trobar tots dos nadant.

—¡Ay embustera! ¡Creume que me la pagarás! Tot aixó es rabia, enveja...

La mamá:—¡Tonta, no t'enfadis! Déixalas estar á n' aquestas... ¿Qué pansas que ho crech? Aném, comensa á anar al aygua, y tèn conta que cap musclo no 't piqui.

Las altres, apart:—No; cap musclo, no; pero algun Alfredo, sí.

¿Qué me 'n diuen? ¿Volen sentirne un' altre?

Son dugas senyoretas... que van solas: están núas al quarto, assentadas indolenment y mirantse l' una á l' altre.

—Vés, diu l' una, per quin motiu no 'ns hem de pogue tirar al aygua aixis com estém ara.

—¡Es que sí! Oh! Y lo més curiós que aquesta prohibició l' han posada 'ls homes en bè de nosaltres, diuen ells.

—¡Hipócritas! ¿Qué ho creus aixó?... ¡Qui sab porque ho deuen haver manat! Lo qu' es jo, preferiria que tal ley no existis, y que 'ns poguessim ficar al aygua, libres, puras, netas com un cisne, rebent los petons de las onadas, gronxantnos entre la espuma...

—¡Ay! ¡Que 'm fás riure ab las tévas cosas!

Moments de silenci.

—Y si ara entrés un home aquí dintre... ¿qué farias?

—¿Jo... qué faria? Segons: primer esperaria á veure que faria ell...

—Tens rahó: es lo més bèn pensat... ¿Vols dir que per aquestas esclétxas del embá no 'ns poden veure?

—¡Cá! Y després... ¿y qué? Pitjor pèls que 'ns mirin

Hi ha gent aficionada á veure com las donas entran á las casas de banys. Y per aquesta extranya contraposició de gustos que adorna al género humá, hi ha també gent que 'ls agrada veure com ne surten.

Jo no sé qui pensa millor; pero tinch la seguretat de que tots preferirian véurelas banyantse.

Ab tot, conech un senyó que es sens duple una excepció de la regla. Y per cert que segons ell refereix tè molius sobrats per serho.

—Figuris, me deya un dia, explicantme la causa de la seva repulsió á veure las donas al bany; figuris que un demati jo 'm passejava pèl plá de Palacio, respirant l' ayre fresquet de la matinada y pensant cóm es que aquell surtidor que hi ha al mitj de la plassa no raja may.

De cop veig passar una dona... ¡qué una donal un àngel... ¡qué un àngel un capitá d' àngels. Vaja; una figura bellisima.

¿Ahont déu anar tant demati? vaig dirme seguintla ab los ulls...

Aviat vaig comprendre, per la direcció que prenia y pèl farsellet que duya sota 'l bras, que anava á banyarse.

Y llavoras, en compte de seguirla ab los ulls, vaig seguirla ab las camas.

Arribé á la *Deliciosa*: ella 's fica al departament de las donas: jo al dels homes. Me despullo y 'm presento á la platja.

Feya una mar de mil dimonis: las fustas que separavan als dos departaments de olea'tje estavan alsadas: en la platja de las donas encara no hi havia ningú.

Me tiro de cap á las onadas, y dono una volta esperant veure apareixe la encantadora sirena que m' havia fet anar al bany.

No 'm vaig aperibir del moment en que 's vá ficar al aygua; pero al cap de cinch minuts, mirant per sota las fustas, vaig adonarme de que estava ja dreta en la rompent de las onadas, mu'lada com un peix...

¡Fill de Déu! ¡Quin fástich! La bata, feta de trossos de indiana de trenta mil colors, se l' hi havia enganxat al cos, produhintli una infinitat de desagradables arrugas que destruhian tots los seus contorns... los cabells se l' hi havian deslligat, cayentli gotejant per las espatllas y la cara com las melenas d' un lleó... La seva fisonomia amoratada havia pres una expressió de tristesa y malestar... L' àngel s' havia tornat dimoni.

Desde llavoras may més hi volgut veure las donas al aygua.

Ja ho veuen: al món hi ha gent de tota mena. Jo respecto tots los gustos y tolas las opinions, hasta en materia de banys. Aquell senyor opinava que no s' ha d' anar á veure las donas quan son á mar: un altre opina que quan son á mar es quan s' han de mirar ab més atenció y jo opino... que quan un article ja es prou llarch, s' ha de fer punt.—C. GUYÁ.

NÚMERO 33.

Jo tinc lo número 34, y he viscut per lo tant al costat d' ell. Entre las duas habitacions no hi ha més que un senzill embà.

Pero aquest embà es una montanya, es una frontera: entre 'l mèu vehi y jo no hi ha hagut jamay la més petita relació: algun saludó fret al trobarnos pèl corredor y més de quatre vegadas ni saludó, ni res.

Fà cara d' home de pessetas, vesteix ab molta correcció y 'l cap y las patillas l' hi blanquejan. Pateix alguna afecció y viu molt retret. Los demés banyistas sols de vista 'l coneixen; ni baixa á taula, ni vé al saló; menja al seu quarto, y no surt de allí sino 'ls matins per pendre l' aygua.

Quant vá á la font lo seu criat l' acompanya. Tots dos caminan lentament sense parlar paraula. La naturalesa somriu: ell sols está serio, y camina sense veure 'l prat que verdeja, lo riu que murmura y l' aspre cresteria de la montanya, entre la qual se desgarran las apilotadas boyras. No sent l' auell que canta, ni 's deleyta respirant la fresca brisa que refrigera.

Evita ab cuidado 'ls grupos de joves banyistas que riuhen y fan bulla, y ni siquier 's mira á las pollas elegants que passejan las rosas de sas galdas y 'ls clavells de sos llábis.

Un cop á la font, lo seu criat l' hi serveix dos ó tres vasos de l' aygua insípida, tant efíacs, segons diuhen los facultatius, per curar las afecções del fetje. Se 'ls héu maquinalment, sense expressar la més petita impressió, sense descloure 'ls llábis.

Hi preguntat á tots los banyistas, un per un: ningú l' hi ha sentit may la véu que fá.

¿Cóm se diu?

Lo seu apellido escrit ab guix en la pissarreta que hi ha al péu de l' escala, es un apellido vulgar.

¿D' hont es? Ningú ho sap.

Tal es lo mèu vehi de quarto; un personatge divertit, com veuhen.

Fà tres dias vaig trobarlo, camí de la font.

Com á pesar mèu haig de mirarlo vulgas que no vulgas, guiat pèl mèu instint observador, vaig reparar qu' estava algun tant desmillorat.

Si hagués tingut ell un' altre caràcter, l' hi hauria dirigit alguna de aquellas preguntas carinyosas, que serveixen de consol als pobres malalts; pero un home tant adust, un home que fuig la companyia dels demés es inabordable. Los demés banyistas ni menos ván adonarse 'n.

Al vespre, al tornar del saló, davant de la porta del 33 estavan parlant ab véu baixa la cambra, 'l criat del mèu vehi y l' amo del establiment. Aquests sens dupte serán més franchs que 'l misteriós personatge.

—¿Hi ha alguna novetat? pregunto.

—No es res: l' efecte natural de las ayguas, respon l' amo del establiment. Aixís ho ha dit lo metje que acaba de visitarlo.

—Pero ¿está malalt lo mèu vehi?

—Sí, está una mica indisposat.

—¿Necessitan alguna cosa de mi?

—Res enterament. Lo metje diu que demà podrà tornar-se 'n á casa seva.

L' amo del establiment me dava totes aquestas seguretats, perque un malalt á casa seva l' hi feya poch favor. Després vaig saberho. Pero de moment creyent-lo per lo que 'm deya vaig ficarme al quarto, disposat á passar la nit en un son com de costum.

Dormia, ó millor dit: somiava. ¿Y quin somni, Déu mèu!

Somiava qu' estava agonitzant. ¿Han vist res més horrible? Una especie de nús m' apretava la garganta, un suor fret m' inundava 'l front. ¿Quin patir més horros! Tot de un plegat vaig despertar-me.

Al saltar del llit per lliurarme fins del recort de aquell mal somni, sento gemechs ofegats. ¿Estich dormint encare? Encench llum: escolto: los gemechs continuan: procedeixen del quarto 33. Me fico de nou al llit, poso l' orella al embà y escolto ab horror la ranera de la agonía. Lo mèu vehi s' está morint. Son llit se troba apoyat contra l' embà en que s' apoya 'l mèu, y es tant viva l' impressió qu' experimento, que 'm sembla sentir l' ardor de son alé filtrant á través dels mahons, los cruixits del llit y 'l roce de sas mans nerviosas, cadavéricas. Mos ulls atravessen l' embà: ó millor dit l' embà desapareix per un efecte de imaginació y 'm trobo que 'l mèu llit s' uneix ab lo seu, formantne un de sol, es á dir me trobo ab un moribundo dintre del mèu llit.

Salto, 'm vesteixo, obro la porta.

Pèl corredor lo criat acompanyava á un capellá. L' establiment dormia en pau. En lo rellotje tocavan las tres. No se sentia més que la ranera de aquell pobre malalt que s' estava morint, privat dels consols de la familia, sense més ajuda que la de un mercenari criat y la de un sacerdot completament inútil, ja que aquest tingué de limitar-se á murmurar las oracions dels agonitzants.

Avants de que toqués un quart de quatre havia mort lo mèu vehi.

Alguns instants després de aquest trist desenllás vá semblarme que a'gunas personas entravan al quarto mortuori.

—¿Enllestir, lo cotxe está á punt!

Aixó ho deya, segons vaig coneixe per la véu, l' amo del establiment.

—Ansia, ansia, anyadia després, que aviat clarejará!

Y vaig sentir relop de vasos, com si rentessin la cara del cadávre, avants d' embolicarlo ab la mortalla, vaig sentir com enretiravan lo llit del embà; després lo suspir que feyan los homes que se 'l carregavan á coll, y 'l pás dels mateixos homes pèl corredor; lo soroll de la porta del cotxe que esperava al péu del establiment, y 'l rodar del carruatje al allunyarse.

Vaig sentir un' altra cosa: un suspir de satisfacció: era l' amo del establiment que sortia de pena, perque acabavan de treureli 'l mort de casa, deixantli libre 'l quarto número 33.

Després la llum del dia comensava á filtrar á través de las persianas: los aucells comensavan á cantar.

En lo quarto número 33 caminavan y parlavan en véu alta. Lo criat del difunt feya las maletas y vuydava 'ls calaixos: la cambra l' ajudava, parlanli de propinas.

Després ván obrir lo balcó de bat á bat. Després la mateixa cambra escombrava 'l quarto; aixugava 'ls mobles, espolsava las cadiras, sacudia las cortinas, picava 'ls matalassos y posava llensols nets al llit.

Lo quarto número 33 estava preparat per rebre nous hostes.

Lo que havia ocorregut aquella nit no significava res.

Ningú s' havia adonat de la mort del misteriós banyista. Tothom se creya que havia sortit aquella matí, camí de casa seva.

Lo bon home s' havia mort discretament entre 'l silenci y la soletat de la nit, sense incomodar á ningú més que al seu vehi del número 34.

A las set del dematí arribavan los cotxes de l' estació del carril més immediata. A pesar del barullo que produheix l' arribada de nous personatjes en un establiment, á pesar dels crits de la quitxalla que corren pèls corredors y del ruido dels baguls al descarregar-se, jo comensava á endormiscarme, desitjós de referme de las impresions rebudas aquella nit, quan tot de un plegat sento obrirse ab estrépit la cambra del mort.

Los mossos del establiment acabavan de transportarhi dos ó tres mundos y quatre ó cinch maletas.

Darrera d' ells hi anava l' amo del establiment ab la rialleta als llábis, conduhint á una parella jove.

Eran dos casats de fresch.

Lo quarto vá convenirlos y ván instalars' hi. Sens dupte ella vá tirar lo sombrero, la sombrilla, 'l guarda-polvo sobre 'l llit, perque al cap de un rato sortia al balcó y espargint la mirada per tots cantons, exclamava:

—Arturo, vina, mira quin paissatge més deliciós: aquí al péu lo riu y la salzareda, allá al fondo la montanya... ¡Ay, cregas noy qu' estich contentissima de haver vingut á passar aquí la lluna de mel!

Pochs moments després vaig sentir l' eco de dos petons.

La vida havia reemplasat á la mort. Pero no importa, aquella tarde mateixa vaig abandonar l' establiment, entornantme 'n á Barcelona.

S. S.

CONFESSIÓ.

Avuy m' estava, noyeta darrera un marje amagat. ¿Sabs perqué hi estava, noyeta? Jo t' ho diré si no ho sabs. M' han fet de tú tants elogis, tant ta mare t' ha alabat, que hi tingut desitj de veure ta hermosura sens igual. Per 'xó sapiguent la vía que tú cada tarde fás, m' hi posat darrera 'l marje anhelant veure t' passar. ¡Oh, pastora, pastoreta! ¡Quin modo de palpar lo mèu cor, al regoneixe que t' anavas acostant! Per entre mitj del fullatje que 'm tapava, t' he mirat, t' he mirat sens cap obstacle, tal com ets, al natural... Hi vist tos ulls, tas dos trenas al vent deixadas anar, tas dugas galtassas, rojas com las cireras de maig. Hi vist ta boca, adornada de dentonas de ff esmalt, hi vist ta estreta cintura cenyida ab lo devantal. Hi vist los tesus rodons brassos,

hi vist tas molsudas mans, y tos péus, y la espartenya ab que 's portavas calats. No 'm cansava de mirarte, sempre tas gracias buscant; y al fioal d' aquest exámen m' hi quedat mitj desmayat al veure t' jove, pastora, (l' ho confesso ab cor molt franch) tant deixada, tant brutota y més llejja que un peccat.

G.

MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS D' HOMES CÉLEBRES.

Una broma del gran actor francés Frederick Lemaitre que solia pendres molts llibertats ab lo públich.

Representava *Robert Macaire* y reparant que al final del acte no l' aplaudian, maná aixecá 'l teló.

—Senyors, digué dirigintse al públich. Desitjaria saber si 'l Sr. August corre per aquí.

Lo Sr. August no respon y 'l públich comensa á mirarse plé de sorpresa.

—¿Y 'l Sr. Anton no hi fora? ¡Ah! ¿Tampoch hi es? Donchs sápigam senyors que hi sigut víctima de una picardia del director y sub-director de la *claque*. Aquest dematí 'ls hi donat quaranta franchs, perque 'm fessin sortir al final del acte. Y no son aquí ni l' un ni l' altre. Consti que m' han ben enganyat.

Inútil: dir que 'ls espectadors van ferse un gran tip de riure.

Gambetta que havia comensat recorrent cafés y cervesarias y fent discursos per tot arreu, un cop sigué home important se formalisá.

Un company que un dia vá trobarlo l' hi digué: —Vaja, arribémnos á la cervesaria á pendre un xop y á estrenye la mà als amichs.

—No, respongué Gambetta ab melancolia: quan vull cervesa, la prenc a casa... La Fransa m' está mirant. A la vista.

Un fulano un dia vá anar á veure al famós y xispejant poeta castellá D. Juan Nicasio Gallego, y després de dirli un sens fi de tonterias, afegí ab petulancia.

—Pues V. y yo Sr. D. Juan somos tocayos.

—¿Cómo se llama V. preguntá l' insigne literari.

—Me llamo Gallego.

—Hombre, entonces seremos *tocayos*.

ESQUELLOTS.

Lo senyor Rius y Taulé está inconsolable.

Ho sabém de mo t bona tinta: passa 'l dia plorant, á la nit no dorm, quan es á l' arcaidia suspira, quan es al cassino de la Plassa Real gemega, las patillas se l' hi tornan blancas y las galtonas se l' hi fonen.

¿Y sabon quina es la causa de aquest dolor, de aquest desconsol, de aquest desmillorament?

Dimecres de la senmana passada varen posar la primera pedra al moll de Barcelona, y ¡ay! no vá ser ell qui vá posarla!

Ab unas quantas privacions per l' istil May més está satisfet D. Francisco de P. Rius y Taulé.

En los tres dias que 'l rey vá estar á Barcelona, segons diu la *Crónica*, se ván cometre alguns robos: pero fueron *habidos* casi todos los ladrones.

Los agents de l' autoritat son com tots los homes. Hi ha dias que tenen ganduleria. Y dias que tenen *agafera*.

A Valls ván agafar á un minyó jove ab l' excusa de que era aquell célebre inglés, Mister Graham, pel qual s' han ofert 500 lliuras esterlinas.

A lo menos ván ja 50 joves rossos que han sigut agafats ab la mateixa excusa.

Los rossos no tenen més que un remey: tenyirse la barba.

Llegeixo en un periódich lo següent recort de la visita regia:

«Se 'ns ha dit que al atravessar apressuradament lo carrer del Call lo conseqüent demócrata Sr. Cabot, que anava molt atrafegat per arribar á temps á la recepció, no faltá qui 'l cridá dos ó tres vegadas:

—¿Senyor Cabot!... Senyor Cabot!... Lo Sr. Cabot vá girar la cara per veure qui era 'l que 'l cridava y aquest l' hi digué:

—Vaji alerta, miri que dú girada la casaca.

Naturalment, l'home ha de fer las cosas ab tanta pressa.

Afortunadament lo Sr. Cabot s' havia mudat la opinió... vull dir, la camisa.

Lo Brusi ha trobat un remey, que diu qu' es infalible, per curar d' arrel aquest virus revolucionari que corromp a la pobre Espanya.

¿Aben lo tal remey en qué consisteix?
En impedir enérgicament la activa propaganda anticatólica que 's vé fent d' uns quants anys a aquesta part.

Escolti, senyor Brusi: ¿no fora millor suprimir als catòlics?

Perque, ara com ara, no hi ha res tant revolucionari y bullanguero com aquesta gent.

O sino, aquí té *La Union y El Siglo Futuro*.

O, sense anar tant lluny, vosté y *El Correo Catalan*.

Lo Brusi té molt bonas idees; pero no té prou franquesa pera dir las d' una vegada.

Vá comensar per demanar que 's castigues y perseguís als que diguessin paraulas lletjas.

Are surt ab que s' hauria de prohibir la propaganda anticatólica.

Demá vindá dihent que s' ha de afusellar als que no ván a missa.

Y al últim, acabarà sollicitant lo restabliment de la inquisició.

¿No es aixó, adorat sagristá?

Totas las cartas que 's reben de diferents pobles de Catalunya, fan constar que per tot arreu se celebran festas y més festas majors entre un bullici y una alegria indescriptibles.

Y aixó que 's fusionistas encare manan!

¡Ah! Si no tinguessim aquesta y altres penas, la nostra terra fora la més felissa del mon.

L' altre dia *El Correo Catalan* deya que l' hi sabia greu que en certa cambra de ca la Ciutat s' hi hagués posat un quadro escandalós.

¡Ah, tunantel! Deuria volguer que l' hi donguessin a n' ell per poguerlo regalar a D. Carlos.

Segons noticias, ha caygut una regular pedregada pels vols de Tárrega.

Paciencia: també 'ns passarà 'l mateix a nosaltres durant las festas de la Mercé.

Lo senyor Rius y Taulet ja té no sé quantas primeras pedras preparadas.

Amaneixin la bossa.

Del 15 al 20 d' aquest mes sortirà a llum un nou tomet de 'n C. Gumá, titulat *Barcelona en camisa*.

Ja están avisats.

Lo que 's deya en l' últim número sobre 'l mal olor que despedeixen certs carrers, no s' ha remediad gens ni mica.

Molts vehins dels barris extrems han acudit al Ajuntament demanantli per Déu y pels sants que cuydi un xich més aquest assumpto; pero las queixas s' han perdut entre la indiferencia municipal, y 'ls perfums continuan com si tal cosa.

Es clá; lo senyor Rius y Taulet deu dirse:

—Aquesta gent demanan més que un pobre: tenen un arcalde dotat de las patillas més hermosas del mon y encare no están contents.

Y a propósit.

En una botiga del carrer del Hospital, prop del pasatge Bernardino, hi havia una triperia que tenia desbaratats los nassos dels infortunats vehins.

En virtut de repetidas instancias, la triperia vá desapareixer.

Fins aquí tot vá bè.

Pero ¿creuran vostés que á pesar de haverse tret la triperia, l' olor insoportable de las tripas segueix invadint aquells voltants ab una constancia abrumadora?

Aixó no sé si es un abús ó una xarada.

En tot cas, al que 'ns dongui la solució l' hi regalarem... las gracias.

Ja 's coneix que som al istiu y las sanchs bullen.

En plé passeig de Gracia vá haverhi aquest dia una escena de pugilato, amenisada ab algunas garrotadas, entre dos *jovenes de decente porte*.

Y lo pitjor es que 'l que vá carregar més vá ser un pobre municipal que volia descompartirlos.

—Vet' aquí, devia pensar lo dependent del municipi al véures la cara plena de sanch; féu favors a etc.

Continuació del Calvari dels *guras*.

La escena passa al plá de la Boqueria.

Los llasseros agafan un gos; l' amo de la bestia s' oposa á que 'l fiquin á la guardiola, los llasseros continúan la feyna, lo públich los amenassa, los municipi-

pals volen defensarlos, y per fi de festa s' arma un sacramental, que acaba tenintse que refugiar *guras* y llasseros en la entrada d' una fonda.

Está vist; no 's pot ser municipal per cap diner.

QÜENTOS.

A un cassador molt desgraciat, un vehi l' hi diu:
—No sé que 'n treus d' anar á cassar, si tampoch matas res.

—¿Qué dius que no mato rés?

—Veyám, ¿qué matas?

—Mato 'l temps, vet' hó aquí.

—Mira si s' estimavan en Lluís y la Maria, qu' ell vá morir y al cap de quinze dias ella se n' hi anava de tant plorar.

—¿De tant plorar?... Y quin dimontri de malaltia es aquesta.

—No sé: jo crech que 'n diuhen una *pleuressia*.

Uns forasters entre 'ls quals hi ha un capellá, ván a la fonda y al presentarlos lo compte, un d' ells exclama:

—Ay jo 't toch... ¡Quina cosa més caral! Jo no pago.

¿Qué potsé s' ha figurat que 'ls diners jo 'ls robo?

—¿Qué vol dir? exclama 'l fondista

—Que jo sóch un pare de familia ¿ho té entés?

Lo fondista ab molta calma:

—Bueno, llavors que pagui 'l capellá, qu' ell no déu serho.

En temps de rebombori.

—¡Viva 'l general Mar...
Un interrompt:

—No cridéu viva ningú.

—Ay tens rahó, tú ets metje.

En la platja:

—Mira quina dona tant grossa. ¿Vritat que sembla impossible que uns fenómenos aixis vingan a la platja a banyarse davant de tothom?

—Lo impossible es que tú te n' estranyis.

—Ay, ay ¿perqué?

—¿Qué no véus que una dona aixis no cap a la pila?

¿Ahont vols que vagi sinó a la platja?

A la Boqueria:

La criada:—¿Y no teniu conciencia Joan de donarme una costella com aquesta?

Lo carnicer:—Veyám que té aquesta costella...

—¿Qué no veyéu que tot es greix?

—¿Sabs Tuyetas qu' ets ben difícil de contentar?... Al cap de vall, ab greix ó sense greix també se la menjarán.

—Vos equivoquéu... La costella es per mi, per esmorsar.

—¡Ah!... Aixis ja es un' altra cosa.

A un aragonés que havia tingut una qüestió insignificant ab un company, aquest vá citar-lo a judici de conciliació.

Lo jutje feya esforços per avenirlos, dat que lo que 's ventilava era una futesa, y al oferirli la conciliació, respongué l' aragonés, després de vacilar un instant:

—Rediós no pue ser señor Juez... Que si me conciliaba no me atrevia á volver á mi pueblo... Tóo el mundo se burlaria de mi.

Un havia deixat 1,500 rals a un amich, sense recibo, ni pagaré, ni cap formalitat.

Y com en l' intermedi l' amich havia fet alguna porquerieta, tenia por de que si 'ls hi demanava 'ls hi negaria.

Per últim se valgué de un ardit. L' hi escrigué una carta dihentli:

—Espero que á la major brevetat me tornarás aquells 3,000 rals que vaig deixarte.

Lo deudor respongué:

—T' equivocas: vás deixarme 'n 1,500.

Y l' anglés exclamava:

—Ja tinch lo que volia, un regoneixement del deute.

La mare de una bailarina busca pis per la seva filla. Quan lo propietari s' entera de que l' inquilina balla al teatro estarrufa 'l nás.

La mare ab molta dignitat:

—Senyor mèn, ara no's cregui que la mèva filla siga una qualsevol... La mèva filla es honrada ¿ho té entés? Es casada... y 'l seu querido també.

—Tú, deixam vinticinuh duros...

—¿Perqué 'ls vols?

—Per pagar un deute.

—Ay, ay ¿vols pagar un deute contrayentne un altre?

—Amigo ja fá temps que visch aixis, tocant la flauta.
—¿Tocant la flauta? Si t' entench que 'm pelin.
—Donchs home es molt senzill: ¿qué 's fá per tocar la flauta? Se tanca un forat per obrirne un altre.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.
La prima-dos y tercera estava ab lo senyó Ros, y l' hi surt lo prima-dos que l' hi diu d' esta manera:
—Lo jorn que 'l torno á trobá ab ell... no t' áviso més, te clavo un cop d' una-tres que te 'n tens de recordá.

ANÓNIM.

II.
Una total vaig comprar á la hu-lerse de la Pona, y per fer més hu-segona al cotxe volgué pujar.

UN REPUBLICÁ.

MUDANSA.

Per esmersá vaig menjar una fresca tot ab a.
Duch pèl sant de la Mercé la camisa tot ab e.
Y quant m' examino jo trech bona total ab o.

RAMON ROMANISQUIS.

TRENCA-CLOSCAS.

¿QUI 'L PESCA?

Formar ab aquestas lletas degudament combinadas, lo nom d' un carrer de Barcelona.

CIUTADÁ PACO.

CONVERSA.

—Escolti ¿Sab lo nom de aquella sen; oreta?
—¿Y vosté Claretá, qué n' ha de fer?
—També déu saber lo nom de la seva mare?
—Sí senyor; pero sá piga que no l' hi vull dir.
—¿Y 'l del seu pare?
—No 's cansi: vosté es molt pesat.
—¿Y 'l del promés de la noya?
—Que tant preguntá... ¡No vull escoltarlo més!
—Gracias: de totas maneras ja estich enterada ab lo que ha dit de cada hu.

SARAHISTA VELL.

TERS DE SÍLABAS.

• • • • •
• • • • •
• • • • •

Primera ratlla horisontal y vertical, publicació catalana. —2.ª, lo que tenen los estudios —3.ª, un instrument de pensar.

NOY DE CAL FERRÉ.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6 7—Nom d' home.
3 4 5 7 6 2—Carrer de Madrid.
3 4 1 6 7—Un poltich.
3 6 5 2—Bailarina.
3 2 1—Per la costa.
7 6—Vegetal.
1—Lletra,

SACHETTI.

GEROGLIFICH.

P P P P P
ama
LINO
R R
I

SIMON DE SEDRUOL

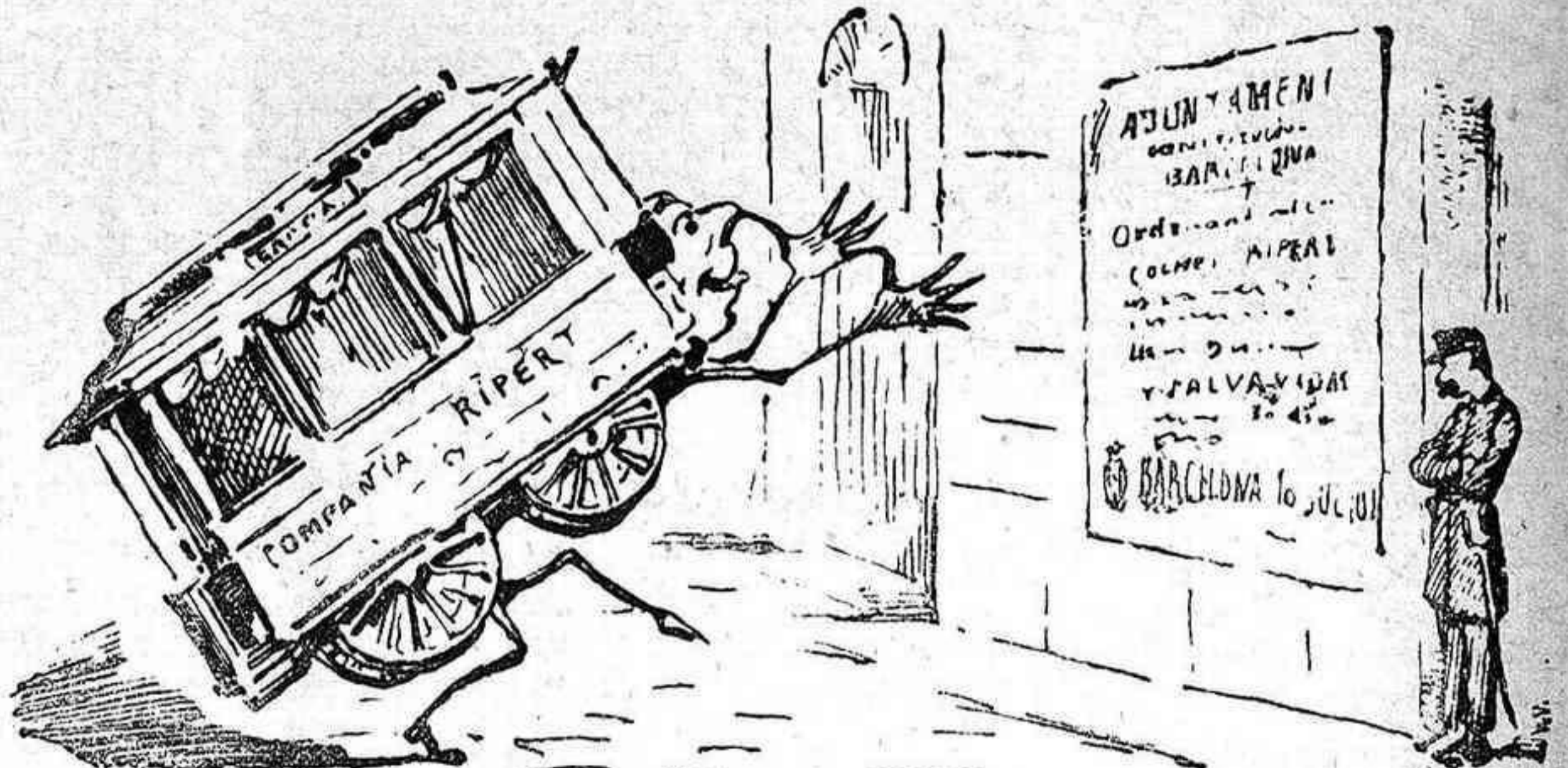
SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

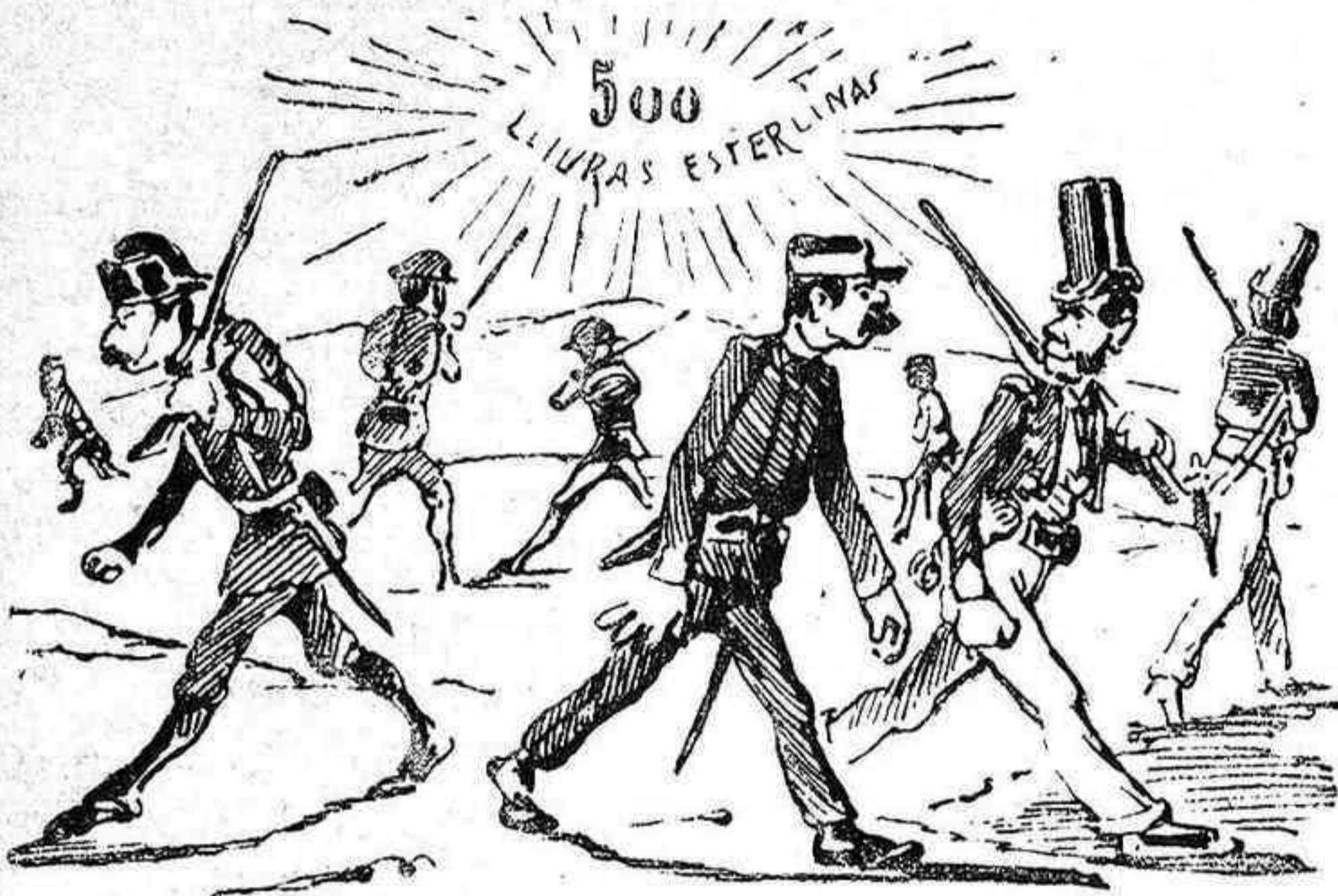
- XARADA 1.ª—*Garri-bal-di*.
- ID. 2.ª—*A-fi-cio-nat*.
- ANAGRAMA.—*Marit-Martí*.
- MUDANSA.—*Tanta-Tenta-Tinta-Tonta*.
- TERS DE SÍLABAS.—*MAS CO TA
CO TO RRA
TA RRA SA*
- TRENCA-CLOSCAS.—*San Carlos de la Rápita*.
- LOGOGRIFO-NUMÉRICH.—*Moscatell*.
- GEROGLIFICH.—*Per sustos vi bó*.

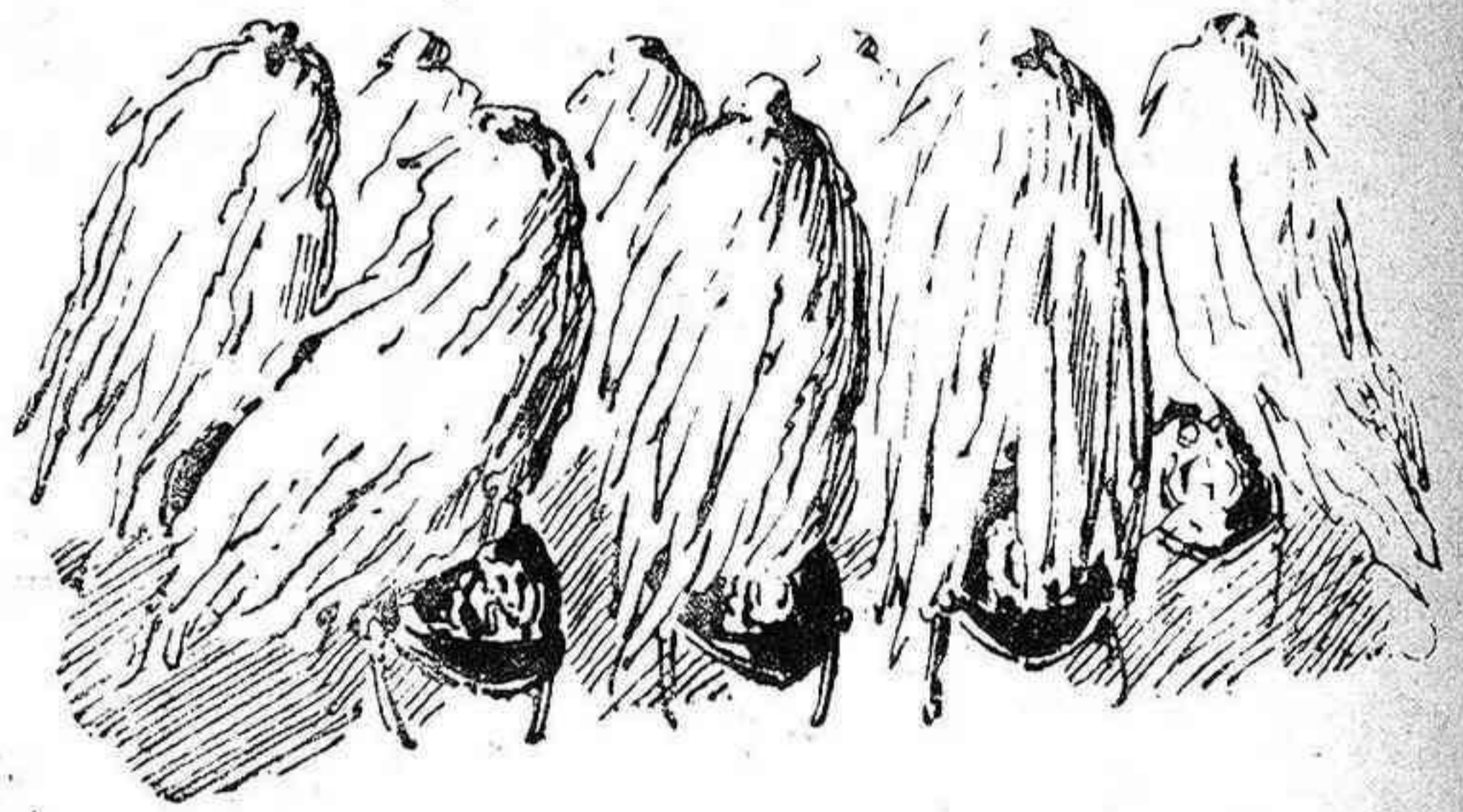
Varen sentir soroll, y ja volian treure 'l nas.

Los cotxes Ripert acatant las ordenanzas municipals.

Encara buscan l' anglès.

¡Cóm han lluhit los plumeros!

¡Quina satisfacció aquells dias!

Ocupats á casa de la Vila, no van vigilar la ciutat; pero no vam perdre gran cosa.

Fins va haverhi disfressas.

Aquestos tres no 's van entendre de feyna.